

Použity jsou citace
Dr. Paschala Beverlyho Randolpha

SOUKROMÁ TAJEMSTVÍ O EULIDSKÝCH MYSTÉRIÍCH

Tajemná učení a praktiky Bílé Magie

Jana Horkelová

OBSAH:

Vstupní brána	3
Jak číst tuto knihu	4
1. Paměť starých cest	4
2. Člověk jako bytost přechodu	7
2.1 Přechod jako stav vědomí	7
2.2 Ztráta staré identity	7
2.3 Paměť jako vnitřní stopa	8
2.4 Přechod a odpovědnost	8
3. Mezi věděním a poznáním	9
3.1 Kdy vědění nestačí	10
3.2 Poznání jako proměna	11
3.3 Dotek původního hlasu	12
3.4 Poznání a odpovědnost	13
3.5 Přechod k vůli	14
4. Život v přechodu	14
4.1 Přechod jako stav vědomí	15
5. O původu vůle	16
6. Pozornost jako brána	18
6.1 Rozptýlení a jeho cena	19
7. Ticho, které není prázdné	23
8. Mlčení jako ochrana	27
8.1 Mlčení jako ochrana	28
9. Láska jako princip	30
10. Polarita a vnitřní rovnováha	32
11. Návrat do světa	36
ZÁVĚREČNÉ ČÁSTI	
Závěrečné rozjímání	40
Autorská a právní poznámka	40
Prázdná závěrečná strana	41

Vstupní brána

Nevstupuj do této knihy proto, abys něco získal. Vstupuj do ní pouze tehdy, pokud jsi ochoten něco odložit. Tato kniha nebyla napsána pro hlad po informacích ani pro touhu po rychlém pochopení. Je určena těm, kteří cítí, že mezi tím, co vědí, a tím, co žijí, vznikla mezera. Právě do tohoto prostoru tato slova vstupují.

Nečekej zde ujištění ani potvrzení toho, čemu už věříš. Slova, která nás pouze utvrzují, nic nemění. To, co má skutečnou váhu, se často ozývá tiše a bez příslibu pohodlí. Pokud hledáš jistotu, tato kniha ti ji nevezme ani nedá. Nabídne ti však možnost podívat se pravdivěji na sebe sama.

Tato kniha není učitelem. Je spíše zrcadlem, v němž se můžeš setkat s tím, co obvykle zůstává v pozadí každodenního jednání. Nevede tě k činům a nenabádá tě k proměně. Pouze vytváří prostor, v němž se proměna může stát, pokud k ní dozrál čas.

Existují poznání, která nelze předat řečí návodu. Ne proto, že by byla skrytá, ale proto, že se otevírají jen tehdy, když člověk přestane tlačit na výsledek. To, co je zde naznačeno, není tajemstvím v běžném smyslu slova. Je to spíše připomenutí toho, co bývá zapomenuto ve chvíli, kdy se život zúží na výkon a očekávání.

Tato kniha vychází z hlubokého proudu starého myšlení, ale není jeho opisem ani ozvěnou. Minulost zde není uctívána jako autorita, nýbrž jako zkušenost, která se může znovu probudit v současném jazyce. To, co kdysi bylo sdělováno skrze systémy a obrazy, zde zaznívá jako vnitřní rozhovor. Ne proto, aby bylo pochopeno, ale aby bylo rozpoznáno.

Každá kapitola této knihy otevírá jinou rovinu téhož pohybu. Pokud se ti bude zdát, že se některá témata vracejí, všimni si, odkud se na ně díváš. Hloubka se neměří množstvím nových myšlenek, ale schopností setrvat u jediné myšlenky dostatečně dlouho, aniž bys před ní utekl.

Čti pomalu. Ne proto, že by text byl náročný, ale proto, že skutečné porozumění se nedá uspěchat. Mezi jednotlivými částmi si dovol ticho. Nech slova doznít, aniž bys je okamžitě zařazoval nebo posuzoval. To, co má v tobě zůstat, si cestu najde samo.

Nevstupuj do této knihy jako ten, kdo chce brát. Vstup jako ten, kdo je ochoten naslouchat i tomu, co se nevyslovuje. Pokud se v tobě během čtení objeví neklid, není to chyba. Pokud se objeví odpor, není to selhání. Tyto stavy často ukazují, že se dotýkáš míst, která nebyla dlouho oslovena.

Tato kniha není branou k moci, schopnostem ani výjimečnosti. Je branou k odpovědnosti za vlastní vnitřní svět. A odpovědnost není lehká. Nezabavuje tě svobody, ale bere ti výmluvy.

Pokud se rozhodneš vstoupit, učiň tak vědomě. Ne proto, že by za touto branou čekalo něco nevratného, ale proto, že některé pohledy už nelze odvidět. A právě v tom spočívá jejich hodnota.

Jak číst tuto knihu

Jak číst tuto knihu není otázkou techniky, ale postoje. Nejde o to, kolik stran projdeš za jeden večer ani kolik myšlenek si odneseš. Jde o to, zda dovolíš, aby se text dotýkal míst, která obvykle zůstávají nepovšimnuta. Tato kniha není určena k rychlému čtení. Je psána pro chvíle, kdy člověk přestává spěchat i sám před sebou.

Nečti ji s tužkou v ruce a s úmyslem vyznačit si to podstatné. To podstatné se neukazuje tam, kde ho hledá rozum. Ukazuje se až ve chvíli, kdy se přestaneš ptát, co z textu získáš, a dovolíš si vnímat, co v tobě vyvolává. Některé pasáže tě mohou nechat chladným. Jiné v tobě vyvolají odpor nebo neklid. Právě tam se často otevírá prostor, který stojí za pozornost.

Tato kniha nemá být pochopena celá. Nemá být ani přijata bez pochyb. Je v pořádku, pokud s některými myšlenkami nebudeš souhlasit. Je v pořádku, pokud se k nim vrátíš později nebo je necháš být. Ne vše, co je zde psáno, je určeno k okamžitému uchopení. Některé části dozrávají až s časem, jiné se otevřou teprve tehdy, když se změní způsob, jakým člověk naslouchá.

Čti po malých úsecích. Ne proto, že by text byl obtížný, ale proto, že vnitřní pohyb potřebuje prostor. Mezi jednotlivými kapitolami si dovol ticho. Nech myšlenky usednout, aniž bys je hned hodnotil nebo spojoval do závěrů. Tato kniha není stavbou, kterou je třeba rychle dokončit. Je krajinou, kterou je možné procházet opakovaně, pokaždé z jiného místa.

Nepokoušej se převádět slova okamžitě do činů. To, co zde stojí, nemá vést k rychlému jednání, ale k hlubšímu uvědomění. Každý pokus o urychlení procesu vede jen k povrchnímu pochopení. Skutečná proměna se neohlásí hlasitě. Přichází tiše a často nenápadně, v drobných posunech postoje, v jemné změně vnímání.

Pokud se v průběhu čtení objeví pocit, že se text dotýká něčeho osobního, není nutné s tím hned pracovat. Stačí to zaznamenat. Ne všechno, co se otevře, je třeba hned řešit. Některé věci potřebují být nejprve jen viděny. Teprve později se ukáže, co s nimi má být učiněno, nebo zda vůbec něco.

Tato kniha tě nikam netlačí. Nenabízí cestu, kterou bys měl následovat, ani obraz toho, kým by ses měl stát. Pokud v ní najdeš něco, co s tebou souzní, přijmi to tiše. Pokud narazíš na něco, co v tobě vyvolává otázky, nech je otevřené. Ne každá otázka potřebuje odpověď. Některé otázky jsou samy o sobě proměnou.

Čti tuto knihu tak, jak se naslouchá vnitřnímu hlasu. Bez nátlaku, bez očekávání, s respektem k vlastnímu tempu. To, co má být pochopeno, se ozve samo. A to, co má zůstat skryté, zůstane skryté, dokud k tomu nebude čas.

1 Paměť starých cest

Paměť starých cest není archivem myšlenek ani soupisem učení, která by bylo možné převzít a znovu použít. Není ani návratem k minulosti ve smyslu nostalgie. Je spíše tichým proudem, který nikdy nepřestal téct, jen se v různých dobách skrýval pod jinými jmény a obrazy. Když se člověk dotkne této paměti, nezískává nové informace. Spíše si vzpomíná na něco, co v něm bylo přítomné dříve, než se naučil všechno pojmenovávat.

Staré cesty nevznikly jako systémy. Byly to způsoby bytí, které se rodily ze zkušenosti, ne z teorie. To, co dnes nazýváme učením, bylo kdysi prostým pozorováním vztahu mezi člověkem, světem a silami, které jej přesahují. Nebylo třeba víry, protože zkušenost byla přímá. Nebylo třeba dogmat, protože každé poznání bylo zároveň zkouškou charakteru.

Paměť těchto cest se nepředává slovy tak, jak se předává vědění. Slova ji mohou pouze naznačit, nikdy neobsáhnout. Proto se v průběhu dějin objevovala v symbolech, obrazech a náznacích. Ne proto, aby byla skryta, ale proto, že přímé pojmenování by ji zbavilo hloubky. Co je řečeno příliš jasně, ztrácí schopnost proměňovat.

Když se dnes mluví o starých učeních, často se z nich stávají předměty studia. Jsou rozebírána, porovnávána a tříděna. Tím však ztrácejí to nejpodstatnější. Staré cesty nebyly určeny k analýze. Byly určeny k prožití. Každý, kdo po nich krácel, nesl odpovědnost nejen za své kroky, ale i za stav svého nitra. Bez této odpovědnosti se cesta měnila v pouhou hru se symboly.

Paměť starých cest se ozývá nejčastěji tehdy, když současné způsoby myšlení přestanou dávat smysl. Když člověk zjistí, že množství informací nevede k větší moudrosti a že schopnosti bez vnitřního ukotvení nepřinášejí klid. V těchto okamžicích se objevuje tiché tušení, že existuje hlubší řád, který nelze vynutit ani obejít.

Tento řád není vnějším zákonem. Nevychází z autority ani z tradice samotné. Je zakořeněn ve struktuře lidského bytí. Proto se staré cesty znovu a znovu objevují v různých kulturách, v různých podobách, a přesto nesou podobný tón. Ne proto, že by se navzájem opisovaly, ale proto, že vycházejí ze stejné lidské zkušenosti.

Paměť, o níž je zde řeč, není kolektivní vzpomínkou uloženou někde mimo nás. Je přítomná v každém člověku, který je ochoten naslouchat tomu, co není okamžitě užitečné ani měřitelné. Nezjevuje se jako hotové poznání, ale jako otázka, která nelze umlčet. Čím více se ji člověk snaží obejít, tím vytrvaleji se vrací.

Vstoupit do paměti starých cest neznamená přijmout minulost jako vzor. Znamená to dovolit si znovu cítit váhu věcí, které byly kdysi považovány za samozřejmé. Vědomí souvislosti mezi myšlenkou a činem. Vědomí důsledků, které přesahují okamžitý prospěch. Vědomí, že skutečná síla nikdy nestojí odděleně od odpovědnosti.

Tato kniha se k paměti starých cest neobrací proto, aby je obnovila v původní podobě. Obrací se k nim proto, aby připomněla jejich směr. Směr, který nevede k hromadění znalostí, ale k prohlubování vnímání. Směr, který neodděluje vnitřní svět od vnějšího, ale chápe je jako propojené.

Paměť starých cest není minulostí. Je možností. A každá možnost vyžaduje volbu. Volbu zpomalit. Volbu být k sobě poctivý. Volbu nést následky vlastního poznání. Bez této volby zůstává paměť jen slovem. S ní se může stát živou součástí přítomnosti.

Paměť starých cest se neozývá hlasitě. Nevstupuje do života člověka jako zjevení ani jako jasné poznání. Přichází spíše jako neklid, který nelze utiшит novými informacemi. Jako pocit, že pod povrchem běžného chápání existuje něco staršího, pomalejšího a zároveň trvalejšího než cokoli, co je možné rychle pojmenovat. Tento neklid není chybou. Je stopou paměti, která nebyla nikdy zcela přerušena.

Staré cesty nebyly vytyčeny proto, aby po nich lidé kráčeli stejným způsobem. Nevedly k uniformitě ani k poslušnosti. Vedly k vnitřnímu sjednocení člověka se sebou samým. Každý, kdo po nich vstupoval, musel najít vlastní rytmus a vlastní míru odpovědnosti. Neexistovalo zde žádné bezpečí v podobě návodu ani žádná autorita, která by zbavovala důsledků. Právě proto nebyly tyto cesty nikdy masové. Vyžadovaly ticho, odvahu a ochotu nést váhu vlastních rozhodnutí.

Paměť těchto cest přežila právě proto, že nebyla uzavřena do pevných struktur. Kdykoli se z živého poznání stal systém, začala se vytrácet jeho podstata. Zůstaly formy, slova a symboly, ale směr se zamlžil. Přesto i v těchto zbytcích přetrvávalo cosi, co se dokázalo znovu rozhořet, pokud se jich dotkl člověk s dostatečně otevřeným vnitřním prostorem. Paměť starých cest nepotřebuje úplnost. Stačí jí náznak.

V každé době se objevují lidé, kteří cítí, že pouhé shromažďování vědění je neuspokojuje. Ne proto, že by vědění bylo zbytečné, ale proto, že bez vnitřního zakotvení zůstává prázdné. Tito lidé často nevědí, co přesně hledají. Vědí pouze, že to, co jim je nabízeno jako hotové odpovědi, neodpovídá hloubce jejich vnitřní otázky. Právě v tomto napětí se paměť starých cest znovu probouzí.

Paměť zde neznamená návrat k minulým formám. Znamená rozpoznání určitého řádu, který je stále přítomen. Řádu, jenž spojuje myšlenku s následkem, úmysl s odpovědností a vnitřní stav s vnějším jednáním. Tento řád nelze obejít ani přelstít. Lze jej pouze respektovat nebo ignorovat. Staré cesty učily, že ignorování tohoto řádu nepřináší trest zvenčí, ale rozklad zevnitř.

Paměť starých cest se dotýká i otázky moci. Ne moci nad druhými, ale moci nad vlastním vnitřním chaosem. Bez této schopnosti se jakékoli další dovednosti stávají nebezpečnými. Proto byla v těchto cestách vždy kladena větší váha na charakter než na schopnosti. Člověk mohl vědět mnoho a přesto nebyl považován za zralého. Zralost nebyla měřena znalostí, ale mírou ticha, které byl schopen unést.

Ticho zde není absencí slov. Je to stav, v němž se člověk přestává rozptylovat sám před sebou. V tomto tichu se paměť starých cest stává srozumitelnější než jakýkoli výklad. Ne proto, že by nabízela jasné odpovědi, ale proto, že klade otázky na správných místech. Tyto otázky nejsou nepříjemné samy o sobě. Nepříjemným se stává pouze únik před nimi.

Paměť starých cest připomíná, že skutečný pohyb není vždy viditelný. Člověk může dlouho kráčet a přesto zůstat na stejném místě. A naopak může zdánlivě stát, a přesto se v něm odehrávat hluboký posun. Staré cesty nikdy neslibovaly rychlost. Slibovaly pouze pravdivost. A pravdivost je vždy pomalejší, než by si přála netrpělivá mysl.

Rozšířit paměť starých cest v sobě neznamená stát se nositelem tradice. Znamená to stát se nositelem odpovědnosti za vlastní vnímání. Člověk, který se této paměti dotkne, přestává hledat viníky vně sebe. Ne proto, že by svět byl dokonalý, ale proto, že pochopil, že vnitřní chaos nelze vyřešit vnějším uspořádáním.

Paměť starých cest zůstává otevřená každému, kdo je ochoten zpomalit natolik, aby ji mohl zaslechnout. Nevyžaduje příslušnost, zasvěcení ani souhlas s konkrétním učením. Vyžaduje pouze ochotu nést důsledky vlastního poznání. A právě tato ochota je branou, která odděluje pouhou zvědavost od skutečné cesty.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Soukromá tajemství o eulidských mystériích***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.